

เหตุการณ์ สถานที่ เวลา หรือภาพชีวิตใดๆ อันปรากฏอยู่ในคำประพันธ์เหล่านี้ ล้วนเป็นข้อเท็จจริงอันสลายตัวเองเพื่อก่อรูปขึ้นใหม่ในเงื่อนไชของจินตนาการ ดังนั้น ความจริงกับความฝันจึงถือเป็นผู้ให้กำเนิดสิ่งที่ท่านจะได้อ่านทั้งหมด หาใช่อย่างใดอย่างหนึ่งแต่เพียงลำพังไม่ หากเกิดพ้องพานกับชีวิตจริงหรือชีวิตฝันของผู้ใด โปรดถือว่าเป็นความบังเอิญที่เราต่างปรารถนาจะซบซ่านลำนํ้าทำนองของโลกและชีวิต

Any situation, location, time or story which appear in my poems are all taken from real life. Their essence, however, has been melted down in my mind, to be reborn and reshaped according to my own imaginings. Thus what the reader will read, although from two sources, is neither really one or the other. If it happens to match with anyone else's specific or imagined reality, it is coincidental, and perhaps an indication that many among us live these ballads or sagas, and wish to portray them to the world.

ภาคนำ : ม้าก้านกล้วย

Prologue : Banana Tree Horse

ม้าก้านกล้วย ๑ : (สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ๒๕๓๔)

ม้าก้านกล้วย ๒ : (สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ๒๕๓๗)

ม้าก้านกล้วย ๓ : (ที่นี่ : ม้าก้านกล้วย ๒๕๓๘)

ม้าก้านกล้วย ๔ : (ที่นี่ : ม้าก้านกล้วย ๒๕๓๘)

ม้าก้านกล้วย ๑

๑ ด้วยมือพ่อต่อเติมปรารถนา

ตัดก้านกล้วยทำม้าให้ขี่
ทั้งปีนกลก้านกล้วยก็สวยดี
เหมาะมือที่จะสู้รบกับไพรี
เสียงคำสอนพ่อสั่งก็ยิ่งแว่ว
ลูกผู้ชายไม่แคล้วต้องจากถิ่น
สู่โลกกว้างทางไกลในแผ่นดิน
เสาะและสู้ยั่วสู้สิ้นซึ่งแรงใจ

๑ ม้าก้านกล้วยโจนทะยานจากบ้านทุ่ง

พาข้ามทุ่งหญ้าพนาพฤษาไสว
ต้นดงหนามระกำเกี่ยวลัดเลี้ยวไป
ข้ามบึงหนองคลองใส ไต่พนม
มุ่งสู่เส้นขอบฟ้าหาความฝัน
ล่องเรือวันพันคืนที่ชื่นชม
เคยรักไม้ต่างหมอนนอนระทม
เคยฟ้าห่มต่างผวยด้วยระกำ

ยังแต่ม้าเพื่อนยากในยามเปลี่ยว
เป็นเครื่องเหนี่ยวหัวใจไม่ถล่า
จนลูเมืองแห่งอารยธรรม
หนึ่งวิมานในม่านดำแห่งหมอกควัน
ข้าควม้าม่ามานาก็เหน้อยนัก
จึงแวะพักหาเพื่อนผู้ร่วมฝัน
หยุดเจ้าม้าก้านกล้วยอยู่ด้วยกัน
ตึกเมืองต่างพนวันพนมเชิง
มีโคมไฟต่างดาวตาดาว
มีเถาวัลย์พันพาดคูดุ่ยเหยิง
มีหรีดหรีงเรไรใจกระเจิง
ด้วยเสียงเมืองบันเทิงบรรเทาทุกข์
นานแสนนานกับการแสวงหา
เห็นแต่ม้าเพื่อนใจยิ่งไร้สุข
ยิ่งอ่อนแอแพ้ยักษ์หุรยุด
ยิ่งไพรีก็รบรุกอยู่รอบกาย

ม้าและปิ่นของพ่อที่ต่อสู้อยู่
คงจะเจอก่อนจะรู้ซึ่งความหมาย
เซ็ดน้ำตาที่ขอบตา- ลูกผู้ชาย
หรือจะถึงคราวพ่ายต้องอายุคน

๑ เคยมือพ่อต่อฟันให้ฟันฝ่า
เคยฟันเข้าเต็มเขี้ยวให้เต็มขั้น
เคยทะนงควมมักล้าประจัญ
มาถูกกักด้วยจักรกลกลางนคร

๑ เจ็บอนาถบาดแผลก็เกลื่อนนอก
ฝันจะหนีตรงรอกของเมืองหลอน
อยากควมม้าคืนทุ่งทะยานจร
ไปกราบพ่อขอพรอีกสักครั้ง.

Banana Tree Horse 1

With his own dream-filled hands, my father made
A hobby horse for me, to ride on my quest.
Along with a gun from a banana tree stem,
To fight all foes invading my realm.

His words still ring in my ears,
A man must leave his home one day
To face the wide wild world, with no fears
And testing his courage, always.

The banana tree horse, then, took me away,
Leaping through the wilds with no dismay,
As thorny bush and stormy hills we passed
The power of yearning grew in my heart.

Ten thousand rough days and bitter nights, I flew
To the horizon, searching, without clues.
On tree roots often my head was laid,
With blue sky as blanket, day by day.

My hobby horse still kept me company,
Bearing me on with dignity.
Till the City of Angels I one day reached,
A dark paradise, where no angels tread.

So many years had galloped by,
My spirit, in searching, was wearied and tired,
Let's rest here awhile, my good old horse,
This Civilized City, brought us to a halt.

Finding some friends to share our dream
Seeking neon lights, instead of nature's gleam
Of stars above, or the sound of crickets' in the wood.
Enjoying the city's ambience now, we would.

The more I sought, more lost than found,
My spirit weakened, foes all around.
Happiness departed, yet he's still there,
My best horse-friend, never lost nor despaired.

Yet, over time, dry he might be,
And my father's gun may drop on my knee.
And a man's tear from my eyes would be shed,
The real time for courage was now to be met.

With my father's wisdom, my dreams were once lit,
On the horse back I rode, with my true spirit.
Alas! All seemed to have gone astray,
Trapped in behaving in a civilized way.

I felt torn apart, my heart was not strong,
In this civilized place, I didn't feel I belonged.
I wish, on my horse, I could still go leaping
Back home again, to seek father's blessing.